
Kántor Péter

KI BESZÉL?

hommage à J. A.

Vasútnál lakom, mint mikor
fiatalon, és el-elnéztem,
az volt nekem a férfikor:
fényes ablakok a sötétben.
Aztán sok év jött, nem emlékszem,
szemem, szám eltömte a por,
lehet, hogy meghaltam egészen,
és csak a vonat zakatol.

De ki beszél? Milyen öreg,
ki nem lettem, s nem leszek immár?
talán egy dünnögő cövek,
melyet a vonat szele himbál,
míg egy helyben szalad a sinpár,
s kétoldalt árkok, fák, kövek –
mind maradandóbbak a kinnál,
s mindet más-más kin őrzi meg.

Vagy egy UFO tanulja épp
a nehéz emberi beszédet,
és kölcsönveszi próbaképp
egy-két szóval a fényt, sötétet,
hogy összetákolja a képet,
amelyből aztán majd kilép,
hátrahagyva a Holt vidéket,
a tigris és az őzikét.

A kövér homályt, füstölő
vizet, a szőlőt a karókkal
kölcsönveszi, mint az idő,
és míg bibelődik a szókkal,
tapinthatatlan takarókkal
melengeti valami hő,
melyet lénye egy titkos kóddal
a kékesszürke égbe sző.

Akárki is, aki beszél,
megosztozik velem e jusson,
ifjan ha szebb jövőt remél,

vénen ha eltöpreng a múlton,
s összekeveri, ami volt, van,
s mindene fáj, amije él,
s végre akármilyen végre jusson.

*

Megverselt egyszer valahol
egy költő egy kis alvó hangyát,
szél jött, eső jött, zakatol
a vonat, elviszi a hangját.
Elviszi, visszahozza, adják
szájról szájra ház, tanya, ól,
lakótelepek, kertek, kamrák:
jön-megy a vonat, zakatol.

J. A.: SÁRGA FÜVEK

Sárga füvek a homokon
Csontos öreg nő ez a szél
A tócsa ideges barom
A tócsa ideges, a szél

Dúdolom halk leltáromat
Hazám az eladott kabát
Buckákra omlott alkonyat
Dúdolom, halk nő ez a szél

Nincs szívem folytatni tovább
Nincs szívem folytatni tovább
A nyírfa, a bérház, a nő
Hazám az eladott idő

Hazám az ideges barom
Az áramló kék égen át
Csillan a nyírfa, a világ
Nincs szívem folytatni tovább

Sárga füvek a homokon

1933. március–1994. január